

Sygnatura akt VI Ka 387/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **2 września 2021** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Marcin Mierz

Protokolant Barbara Szkabarnicka

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2021 r.

przy udziale Marii Mizery Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

sprawy **P. W.** ur. (...) w K.,

syna K. i B.

oskarżonego z art. 209§1 kk w zw. z art. 209§1a kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 15 lutego 2021 r. sygnatura akt III K 1208/20

na mocy art. 437 § 1 k.p.k. oraz art. 624 § 1 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k.

1. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;
2. zwalnia oskarżonego od zapłaty wydatków postępowania odwoławczego w części na niego przypadającej oraz opłaty za II Instancję, kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 387/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1.CZEŚĆ WSTĘPNA		

o.1.Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 15.02.2021r. (III K 1208/20)

0.1.Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.1.Granice zaskarżenia

0.0.1.Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.0.1.Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.1. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1. Ustalenie faktów w związku z dowodami

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

o.1.Ustalenie faktów

o.o.1.Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	P. W.	Wywiązywanie się z obowiązku alimentacyjnego przez oskarżonego w okresie od marca do lipca 2021r. (poza okresem zarzutu)	Dowody wpłat tytułem alimentów	263
2.1.1.2.	P. W.	Warunki zatrudnienia oskarżonego w okresie zarzuczonego czynu oraz aktualnie	Wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie odwoławczej	265
o.o.1.Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

o.1.Ocena dowodów

o.o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu
2.1.1.1	Dowody wpłat tytułem alimentów	<p>Dowody wpłat tytułem alimentów przedłożone przez oskarżonego na rozprawie odwoławczej potwierdzają dokonywanie wpłat na poczet alimentów w wysokości po 1.100 złotych w marcu i kwietniu 2021r. oraz z wysokości po 900 złotych od maja do lipca 2021 roku z tym, że w lipcu łącznie wpłacono kwotę 1.800 złotych. Przy uwzględnieniu twierdzenia oskarżonego wedle którego syn oskarżonego A. Ż. (poprzednio G.) zamieszkuje aktualnie z oskarżonym, wpłacane alimenty w okresie od kwietnia 2021r. odpowiadają wysokości świadczeń alimentacyjnych zasądzonych od oskarżonego na rzecz dwóch pozostałych synów J. i K. G., którzy zamieszkują z matką.</p>
2.1.1.2	Wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie odwoławczej	<p>Wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie odwoławczej jedynie częściowo miały znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.</p> <p>Oskarżony wskazał, że w okresie objętym zarzutem zatrudniony był legalnie, jednak z informacji komornika oraz ZUS wynika, że nie był wówczas zgłoszony do ubezpieczenia społecznego z tytułu zatrudnienia, a komornik nie posiadał informacji o legalnym zatrudnieniu oskarżonego. Z ustaleń komornika wynikało, że oskarżony w tym okresie nie pracował, utrzymywał się wyłącznie z prac dorywczych (k. 47) i dokonywał comiesięcznych wpłat tytułem zadłużenia. Fakt dokonywania dobrowolnych wpłat na rachunek komornika w swoich wyjaśnieniach potwierdzał również oskarżony.</p>

Okoliczność ta dowodzi, że oskarżony, pomimo świadomości prowadzonego przeciwko jego osobie postępowania egzekucyjnego, nie poinformował komornika o swoim zatrudnieniu. Zajęcie wynagrodzenia oskarżonego skutkowałoby potrąceniem znacznie wyższych kwot niż wpłacane dobrowolnie przez oskarżonego i oskarżony musiał mieć tego świadomość. Nie informując komornika o swoim zatrudnieniu i decydując się na dobrowolne wpłaty, w szczególności w tak niskich kwotach, jak wynika to z informacji komornika, oskarżony unikał postępowania egzekucyjnego i uchylał się od świadczeń alimentacyjnych. Oskarżony wskazał, że w tamtym okresie był najpierw zatrudniony na umowę zlecenie, a następnie w oparciu o umowę o pracę. Aktualnie oskarżony pracuje w oparciu o umowę o pracę na pół etatu i jak twierdzi, w umowie tej jest zapisane, że jeżeli będzie pracował w większym wymiarze, otrzyma wynagrodzenie w wyższej wysokości niż wynikająca z połowy wymiaru czasu pracy. Nieprzekonujące są twierdzenia oskarżonego, iż wymiar czasu pracy został mu ograniczony do połowy z powodu wykonywania wobec niego kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego. Zgodnie z art. 43na § 1 kkw sąd penitencjarny określa przedziały czasu w ciągu doby i w poszczególnych dniach tygodnia, w których skazany ma prawo się oddalić z miejsca stałego pobytu lub innego wskazanego miejsca na okres nieprzekraczający 12 godzin dziennie, w szczególności w celu świadczenia pracy. W praktyce orzeczniczej oznacza to, że skazani odbywający karę w systemie dozoru elektronicznego mają możliwość

wykonywania pracy w pełnym wymiarze.

Na niekorzyść oskarżonego przemawiają również rozbieżności we wskazywanych przez niego kwotach uzyskiwanych tytułem wynagrodzenia za pracę. W protokole przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym wskazana została w danych o osobie podejrzanego kwota 2600 złotych netto jako uzyskiwana przez oskarżonego tytułem wynagrodzenia. W wyjaśnieniach oskarżony podawał wyliczenia swoich możliwości majątkowych odnosząc się do kwoty 2.100 złotych. Na rozprawie wskazał, że na umowie o pracę widnieje kwota 2.100 złotych netto jako wysokość wynagrodzenia netto (w umowach o pracę zwykle wskazywana jest wysokość wynagrodzenia brutto, a faktycznie wypłacane wynagrodzenie netto uzależnione jest od dokonywanych potrąceń), lecz jednocześnie dodał, że faktycznie otrzymywał 2.300-2.400 złotych, czyli wskazał kwotę inną niż wynikająca z jego poprzednich oświadczeń. Niekonsekwencja oskarżonego w tym względzie pozostaje tym bardziej znacząca, że jak oświadczył, wynagrodzenie było mu wypłacane w gotówce, a nie na rachunek bankowy, co oznacza, że w istocie nie było możliwości obiektywnego ustalenia faktycznie uzyskiwanego przez oskarżonego wynagrodzenia, a co za tym idzie, wszelkie wyliczenia oparte o podawane przez oskarżonego wyliczenia obarczone są istotną niepewnością.

W głosach końcowych oskarżony powołał się dodatkowo na okoliczność, iż jego aktualna partnerka przez okres pół roku w czasie objętym zarzutem nie

		pracowała. Na okoliczność tę nie powoływał się w poprzednio składanych wyjaśnieniach, w tym wyjaśnieniach złożonych w dniu 29.08.2019r., a zatem po okresie objętym zarzutem, przez co sąd odwoławczy uznał, iż okoliczność ta nie może odnosić się do okresu objętego zarzutem, a co za tym idzie nie może mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.
--	--	--

<i>o.o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<i>1.STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</i>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Prokurator zarzucił rażąco niewspółmierność wymierzonych oskarżonemu kar pojedynczych, jak również kary łącznej w wysokości 1 roku ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie, w stosunku do stopnia winy, wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz celów zapobiegawczych, jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonego, jak również potrzeby w	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa z uwagi na okoliczności sprawy oraz uprzednią karalność, które przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu kary zdecydowanie surowszej.	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Rażąca niewspółmierność może zostać stwierdzona tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. i następne oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (por. III KR 254/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 51 i aprobatę tego stanowiska: M. Cieślak, Z. Doda, Przegląd orzecznictwa, Pal. 1975, z. 3, s. 64). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (SN II KRN 189/94, OSN Prok. i Pr. 1995, nr 5, poz. 18)</p> <p>Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił stopień winy oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu przestępstw, a nadto dokonał prawidłowego doboru rodzaju</p>		

kar i ich wymiaru z punktu widzenia celów orzekania. Orzeczone kary dostosowane są do względów prewencji indywidualnej i generalnej.

Wbrew twierdzeniom apelującego, w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia sąd pierwszej instancji nie powołał wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu jako okoliczności obciążającej. Sąd Rejonowy nie wskazał również, że przypisanego mu czynu oskarżony dopuścił się z zamiarem bezpośrednim. Apelujący nie wskazał w czym, w jego ocenie wyrażał się wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu. Odwołując się do sposobu zachowania oskarżonego apelujący nie określa w czym ten obciążający sposób postępowania oskarżonego na tle przestępstw z art. 209 § 1a k.k. miałyby się wyrażać. Powołując się na okoliczności sprawy nie wskazał również, które z nich przemawiać miałyby za orzeczeniem wobec oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

Apelujący odniósł się wyłącznie do części okoliczności mających wpływ na wymiar kary. Dotychczasowa karalność oskarżonego jest tylko jedną z okoliczności, które muszą być brane pod uwagę przy wymiarze kary. Poza dotychczasową karalnością oskarżonego, która bez wątpienia stanowi okoliczność istotnie oskarżonego obciążającą, w kwestii wymiaru kary wobec oskarżonego mieć trzeba na względzie także stopień winy do którego apelujący się nie odniósł. Przypomnieć należy, że stopień winy stanowi element limitujący wymiar kary, której dolegliwość nie może

przekraczać stopnia winy. Stopień ten nie był znaczny, również na tle znaczącej większości przestępstw z art. 209 § 1a kk. Oskarżony w okresie objętym przypisanymi mu czynami dokonywał bowiem regularnych i dobrowolnych wpłat na poczet alimentów tyle, że w wysokości mniejszej niż określona orzeczeniami sądu oraz poniżej jego możliwości finansowych. Całkowicie odmienną pozostaje bowiem sytuacja, w której sprawca dokonuje, jak oskarżony, regularnych wpłaty na poczet należności alimentacyjnych, od dominujących w charakterystyce przestępstw niealimentacji przypadków całkowitego zignorowania ciężącego na zobowiązanym obowiązku alimentacyjnego. Wina oskarżonego wyrażała się w tym, że dokonywane przez niego wpłaty były wyraźnie niższe niż zobowiązania alimentacyjne zasądzone od oskarżonego, a nadto, wbrew jego twierdzeniom, mógł on i powinien regulować należności alimentacyjne w sumach wyższych niż rzeczywiście wpłacane. Nie sposób jednak pominąć powyższej okoliczności przy ustalaniu stopnia winy oskarżonego. Stopień winy oskarżonego nie był wysoki.

Ponadto, z zeznań przedstawicieli pokrzywdzonych złożonych na rozprawie wynika, że oskarżony utrzymuje kontakt z dziećmi, spędza z nimi czas wolny, zabiera je na wspólne wakacje, daje prezenty. Okoliczności tych nie można ignorować.

Sąd pierwszej instancji wymierzając oskarżonemu karę trafnie zauważył, że penalizacja niealimentacji podyktowana jest względem dobra rodziny i dobra dzieci. Zasadnie podkreślił, że wymierzenie

oskarżonemu kary ograniczenia wolności uzasadnia względ na dobro rodziny, będącej głównym przedmiotem ochrony w przypadku przestępstwa z art. 209 § 1a kk. Orzeczenie postulowanej przez prokuratora kary łącznej 8 miesięcy pozbawienia wolności stoi w kolizji z tym dobrem. Oskarżony jest ojcem piątki dzieci. Oprócz dzieci, których dotyczą przypisane mu czyny, ma jeszcze dwie córki z którymi mieszka i które wychowuje. Aktualnie oskarżony pracuje i płaci alimenty w wysokości wynikającej z wydanych wobec niego orzeczeń, przy uwzględnieniu faktu, że najstarszy syn zamieszkuje aktualnie z oskarżonym. Utrzymuje również regularny kontakt z dziećmi. Postępowanie oskarżonego uległo poprawie, którą orzeczenie kary pozbawienia wolności mogłoby zaprzepaścić.

Apelacja prokuratora okoliczności powyższe pomija. Pomimo powołania przez sąd pierwszej instancji powyższych okoliczności jako argumentów przemawiających za orzeczeniem kary w wymiarze ukształtowanym zaskarżonym wyrokiem, apelujący podważając wymiar kary, do argumentów tych się nie odniósł. Tak sformułowana apelacja nie mogła zostać uznana za zasadną.

Kara orzeczona przez sąd w innej sprawie nie wiąże sądu orzekającego i nie może mieć istotnego wpływu na orzeczenie o karze w niniejszym postępowaniu, stąd też argument odwołujący się do orzeczenia zapadłego w innym postępowaniu nie mógł mieć znaczenia.

Oskarżony został ukarany adekwatnie do stopnia winy. Praca na cele społeczne

<p>stanowi należyte zadośćuczynienie społeczeństwu za przestępstwo popełnione przez oskarżonego. Kara w takim wymiarze nie spowoduje poczucia bezkarności. Podniesiony w apelacji prokuratora argument w postaci wdrożenia oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego istotnie traci na sile, gdy uwzględni się aktualne postępowanie oskarżonego, do którego apelujący się nie odniósł.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 1 poprzez wymierzenie oskarżonemu na podstawie art. 209 § 1 a kk kary 5 miesięcy pozbawienia wolności;</p> <p>O zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 2 poprzez wymierzenie oskarżonemu na podstawie art. 209 § 1 a kk kary 5 miesięcy pozbawienia wolności;</p> <p>O zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 3 poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 8 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>W pozostałym zakresie o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z powodów przytoczonych powyżej nie było podstaw do uwzględnienia podniesionego zarzutu rażącej niewspółmierności kary, a co za tym idzie nie było podstaw do uwzględnienia wniosku apelacji.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>APELACJA OSKARŻONEGO</p>	<p># zasadny</p>

	<p>Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia</p> <p>- art. 4 kpk poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego i czynienie ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie wyłącznie w oparciu o okoliczności i dowody obciążające oskarżonego, a w konsekwencji jednostronną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego na podstawie selektywnie wybranych i przeprowadzonych dowodów;</p> <p>- art. 7 kpk poprzez dokonanie przez Sąd I instancji oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, tj. wybiórczy, a zatem niezgodnie z przepisami prawa, zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, nie uwzględniając całokształtu okoliczności sprawy, a więc z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, doprowadzając w ten sposób do ustalenia okoliczności przypisanego oskarżonemu przestępstwa niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy;</p> <p>a w konsekwencji powyższego:</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do odmiennych wniosków.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

Argumentacja zawarta z apelacji oskarżonego oraz okoliczności podniesione w toku rozprawy odwoławczej nie dawały podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuczonego mu czynu.

W realiach sprawy nie było podstaw do ustalenia, że oskarżony z przyczyn od niego niezależnych nie wywiązywał się w szerszym zakresie z obowiązku alimentacyjnego. Co za tym idzie, niewywiązywanie się z tego obowiązku było zawinione i prowadzić musiało do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej.

Odnosząc się do treści wyjaśnień oskarżonego, w który zmierzał on do wykazania, że wywiązuje się z obowiązku alimentacyjnego stosownie do swoich możliwości majątkowych wskazać trzeba, że oświadczenia procesowe oskarżonego odnośnie wysokości dochodów jego i jego małżonki pozostają zmienne w toku postępowania, a co za tym idzie, nie mogą stanowić miarodajnego źródła ustaleń faktycznych. W wyjaśnieniach składanych na etapie postępowania przygotowawczego oskarżony wskazał, iż łączna wysokość uzyskiwanego przez niego i jego konkubinę miesięcznego dochodu netto wynosi 3500 złotych. Wskazane przez niego w części wstępnej tego protokołu informacje odnośnie wynagrodzenia za pracę netto oskarżonego i jego konkubiny łącznie dają kwotę 4240 złotych. Jeszcze inne kwoty oskarżony podaje na rozprawie odwoławczej. Dopiero w mowie końcowej podnosi po raz pierwszy okoliczność, że w 2019 roku

konkubina przez pół roku nie pracowała. Będąc przesłuchiwanym w postępowaniu przygotowawczym w dniu 29.08.2019r. okoliczności tej nie podnosił, a co za tym idzie jego oświadczenie z rozprawy odwoławczej nie może polegać na prawdzie i odnosić się do okresu objętego zarzutem. Oskarżony i występujący na rozprawie odwoławczej jego obrońca z wyboru nie przejawiali żadnej inicjatywy w kierunku wykazania okoliczności podnoszonych w tym względzie przez oskarżonego. Z oświadczenia oskarżonego na rozprawie odwoławczej wynika, że pieniądze z tytułu wynagrodzenia były mu wypłacane w gotówce. Taka forma wypłaty, przy uwzględnieniu również zmienności oświadczeń oskarżonego w kwestii wysokości zarobków, uniemożliwia ustalenie rzeczywistej wysokości zarobków uzyskiwanych przez oskarżonego i jest częstym sposobem na unikanie egzekucji należności alimentacyjnych.

Zgodnie z linią obrony oskarżonego, z pieniędzy, którymi miesięcznie dysponował w okresie objętym zarzutem, dokonywał on wpłaty na rachunek komornika w kwotach 300-400 złotych miesięcznie, co miało odpowiadać jego możliwościom zarobkowym. Z załączonych do akt informacji (...) w G., a przede wszystkim informacji komornika wynika, że dokonywane przez oskarżonego miesięczne dobrowolne wpłaty były znacznie niższe, nawet poniżej 200 złotych. Oskarżony nie regulował zatem alimentów w kwotach, które sam wskazał jako pozostające w zakresie jego możliwości zarobkowych. Ponadto, mając na względzie liczbę osób na utrzymanie których oskarżony

obowiązany jest łączyć, zważając nawet na wysokość zarobków wskazywaną przez oskarżonego, kwoty przekazywane na rzecz jego trzech synów wskazanych w zarzutach, powinny być istotnie wyższe niż wpłacane przez oskarżonego w okresie zarzutów.

Wprawdzie oskarżony podnosił, że był zatrudniony legalnie, to jednak z informacji ZUS wynika, że w okresie objętym zarzutem nie został zgłoszony do ubezpieczenia społecznego z tytułu zatrudnienia. Z tego też względu fakt jego zatrudnienia nie został ustalony przez komornika. Okoliczność ta musiała być oskarżonemu znana. Oskarżony miał świadomość prowadzonego wobec jego osoby postępowania egzekucyjnego, o czym świadczą chociażby dokonywane przez niego dobrowolne wpłaty na rachunek komornika. Pomimo tego nie poinformował komornika o swoim stałym zatrudnieniu, które jak stwierdził na rozprawie odwoławczej, było oficjalne. Z ustaleń komornika w postępowaniu egzekucyjnym wynika, że oskarżony nie pracuje, żadnych świadczeń nie pobiera, utrzymuje się z prac dorywczych. Oskarżony wpłacając kwoty poniżej jego możliwości majątkowych, jak również nie informując komornika o swoim zatrudnieniu, unikał egzekucji alimentów. Nie ulega wątpliwości, że kwoty pobierane w ramach postępowania egzekucyjnego byłyby znacznie wyższe niż dobrowolne wpłaty dokonywane przez oskarżonego. Gdyby oskarżony poddał się egzekucji komorniczej w ramach której pobierane byłyby z jego wynagrodzenia alimenty, ocena zachowania oskarżonego w aspekcie

czynów zarzuconych mu w tej sprawie mogłaby pozostawać całkowicie odmienna.

Warto zwrócić uwagę, że także obecnie oskarżony zatrudniony jest na pół etatu i, jak twierdzi, w umowie tej jest zapisane, że jeżeli będzie pracował w większym wymiarze, otrzyma wynagrodzenie w wyższej wysokości niż wynikająca z połowy wymiaru czasu pracy. Nieprzekonujące są twierdzenia oskarżonego, iż wymiar czasu pracy został mu ograniczony do połowy z powodu wykonywania wobec niego kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego. Zgodnie z art. 43na § 1 kkw sąd penitencjarny określa przedziały czasu w ciągu doby i w poszczególnych dniach tygodnia, w których skazany ma prawo się oddalić z miejsca stałego pobytu lub innego wskazanego miejsca na okres nieprzekraczający 12 godzin dziennie, w szczególności w celu świadczenia pracy. W praktyce orzeczniczej oznacza to, że skazani odbywający karę w systemie dozoru elektronicznego mają możliwość wykonywania pracy w pełnym wymiarze. Praca w niepełnym wymiarze dosyć istotnie ogranicza możliwości ewentualnej egzekucji należności alimentacyjnych.

Podnoszona w apelacji oraz uzasadnieniu zaskarżonego wyroku kwestia możliwości domagania się przez oskarżonego obniżenia wysokości alimentów, nie może mieć żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. O możliwości przypisania mu winy za przestępstwo niealimentacji decyduje zawinione niewywiązywanie się z obowiązku alimentacyjnego, a nie to, czy oskarżony skorzystał z możliwości

dochodzenia obniżenia świadczeń alimentacyjnych.	
Wniosek	
O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Z przyczyn wskazanych powyżej nie było podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji, a co za tym idzie również wniosków sformułowanych w środku odwoławczym. Rozstrzygnięcie o uchyleniu zaskarżonego wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania zapaść może wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1, art. 454 lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości (art. 437 § 2 zdanie 2 kpk). Żaden z takich przypadków w niniejszej sprawie nie zachodził, w szczególności nie było podstaw do przyjęcia, że konieczne pozostaje przeprowadzenie na nowo w całości przewodu sądowego. Okoliczności takiej apelujący nie wykazał.	

1.OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

1.ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.1.Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
W całości, co do sprawstwa i winy oskarżonego oraz co do kary.	
Zwiąźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec braku podstaw do uwzględnienia zarzutów podniesionych w apelacjach, jak również niestwierdzenia z urzędu powodów do zmiany lub uchylecia zaskarżonego wyroku, zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.	
0.1.Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiąźle o powodach zmiany	

0.1.Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.1.Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiąźle o powodach uchylecia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
<i>0.0.1.Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		
<i>0.1.Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
<i>1.Koszty Procesu</i>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2	<p>Zarówno apelacja oskarżonego, jak i oskarżyciela publicznego, nie została uwzględniona (art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k.).</p> <p>Sąd odwoławczy, w oparciu o zasady słuszności, zwolnił oskarżonego od zapłaty wydatków za postępowanie odwoławcze w części przypadającej na oskarżonego zgodnie z art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k., jak również od opłaty za II instancję. Wydatkami powyższym zakresie, jak również w zakresie obciążającym Skarb Państwa z tytułu nieuwzględnienia</p>

apelacji prokuratora, sąd odwoławczy obciążył Skarb Państwa.

1.PODPIS

0.1.Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rodzaj orzeczonej kary i jej wymiar		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

0.1.Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Sprawstwo i wina		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana